Hayvanlar haram rızıklarını yediklerinde nasıl cezalandırılırlar?

Ali Karakaş: “Hayvanlar haram rızıklarını yediklerinde nasıl cezalandırılırlar? Hayvanlar bunu bilirler mi?”

HAYVANLARIN CEZALANDIRILMASI

Hayvanlar fıtrî şeriata tabidirler. Fıtrî şeriatta emirler fıtrî olarak gelir, cezalar fıtrî olarak kesilir. Bu şeriatın kurallarına uymak için akıl şart değildir. Yaratılmış olmak kâfidir. Hangi duyguyla, hangi özellikle yaratılmışsan, o duygudan imtihan edilirsin. İşine ihtiyar karışmadığı için de imtihanını başarıyla verirsin. Mesela köpeğin sadakati, kedinin şükür hisleri, keçinin inadı, aslanın pençesi ve şiddeti, atmacanın yırtıcılığı, serçenin korkusu ve çevikliği, tavuğun gözü karalığı fıtrî olarak kendilerine verilmiş imtiyazlardandır. Fıtrat bu imtiyazlarla onları imtihan eder. Ama imtihan fıtrî olduğu gibi, ödül de, ceza da fıtrîdir. Akıl devreye girmez. Akıl girerse fıtrî olmaktan çıkar, irade ve ihtiyar karışır ve başarısızlık düşer. İnsanlarda olduğu gibi.

Şefkat hissiyle yaratılmış olan hayvanların, sadece kendi yavrularına karşı değil, tüm canlılara karşı şefkatli olmaları, hırslarına ve tama’larına yenilmemeleri kendilerine fıtrî olarak emredilir. Yani fıtratlarına bu hisler yaratılıştan konulur. Hırsına ve tama’ına yenik düşüp şefkat hissini unutan bir hayvan hırsın ve tama’ın etkisiyle canlı bir hayvanı öldürürse, şefkat sıfatından, Müşfik isminden tokat yer.

KAPLANIN HELAL RIZKI

Üstad Hazretleri diyor ki:

> *“Bir çocuk, eline aldığı bir kuş veya bir sineği öldürse, şeriat-ı fıtriyenin ahkâmından olan hiss-i şefkate muhalefet etmiş olur. İşte bu muhalefetten dolayı düşüp başı kırılırsa müstahak olur. Çünkü bu musibet o muhalefete cezadır. Veya dişi bir kaplan, öz evlâtlarına olan şiddet-i şefkat ve himâyeyi nazara almayarak, zavallı ceylânın yavrucuğunu parçalayarak yavrularına rızık yapar. Sonra, bir avcı*

tarafından öldürülür. İşte, hiss-i şefkat ve himâyeye muhalefet ettiğinden, ceylâna yaptığı aynı musibete maruz kalır. İHTAR: Kaplan gibi hayvanların helal rızıkları, ölü hayvanlardır. Sağ hayvanları öldürüp rızık yapmak, şeriat-ı fıtriyece haramdır."1

Burada tokadın akıl ile, hayvanın bilmesiyle alakası yoktur. Bilmese de tokat yer. Çünkü şefkati vardı; ama hırsına yenildi, şefkatini kullanmadı ve canlı hayvanı öldürdü. Bu defa kendisi de ceza olarak bir avcının silahına hedef oluyor.

YANINA KÂR KALMAZ

Peki, avcıya ceza yok mu? Var elbet. Avcının da yanına kâr kalmaz!

Abbasi Halifesi Harun Reşid'in çok sevdiği bir gülfidanı vardı. Bahçıvana sıkıca tembih etti: "Aman bu gülfidanına gözün gibi bak!"

Olacak bu ya, bahçeye bir bülbül dadanır. Bülbül, daldan dala atlarken, yapraklarını gagalarken, gülü perişan eder. Bahçıvan koşarak durumu korkuyla Halife Harun Reşid'e bildirir. Halife gülmeye başlar.

Bahçıvan şaşırır. Halife: "Merak etme! Bülbülün yaptığı yanına kâr kalmaz!" der.

Halifenin kızmadığına sevinen bahçıvan, bahçeye döner. Bakar ki, bir yılan bülbülü yakalamış, çalıların arasına sürüklüyor. Bahçıvan heyecanla yine Halife'ye koşar:

"Halife hazretleri, o bülbülü bir yılan yakalamış; gözlerimle gördüm." Der.

Halife yine gülümser ve "Merak etme! Yılanın yaptığı yanına kâr kalmaz!" der.

Bahçıvan yine bahçeye döner. Gülfidanlarının altını çapalarken bülbülü yiyen yılanı görür ve elindeki kazma ile yılanı öldürür.

Bahçıvanın yılanı öldürdüğünü gören Halife:

"Merak etme! Senin de yaptığın yanına kâr kalmaz!" der.

Gel zaman, git zaman, bahçıvan gözden düşer. Bir ihmali esnasında Halife kızar ve bahçıvanın zindana atılmasını emreder.

SENDEN DE HESAP SORAN OLUR

Bahçıvan zindana götürülürken bağırır: "Diyeceklerim vardır!"

Bahçıvan'ı Halife'ye çıkarırlar. Bahçıvan der ki:

"Haşmet-meap efendimiz! Bülbül çok sevdiğiniz gülü mahvetti. Size şikâyet ettim. 'Yanına kâr kalmaz' dediniz. Bülbülü yılan yuttu, yanına kâr kalmaz dediniz. Yılanı ben öldürdüm. Benim de yanıma kâr kalmadı. Şimdi siz beni zindana gönderiyorsunuz. Sizin yanınıza kâr kalacak mı?"

Zindancılar kızmıştı. Bahçıvanı yaka paça sürüklediler:

"Halifeyle nasıl konuşuyorsun? O'ndan kim hesap sorabilir. Elbette yanına kâr kalacaktır!"

Bahçıvan'ın çırpınışı Harun Reşid'e dokunur. Nihayet zindancılara seslenir:

"Bırakın bahçıvanı; doğru söyler! Kimsenin yaptığı yanına kâr kalmaz! Kral da olsan, senden de hesap soran olur!" der.

Dipnotlar:
1- Mesnevi-i Nuriye, s. 64